

ÚLTIMA HORA

UN ALCALDE LLEST

L'alcalde de Manlleu agafa una pítima (intoxicació etílica). Calla. Mesos després un vídeo el mostra ebri. OH! Soltadament conscienciat, l'Alcalde diu que dimiteix.

El poble de Manlleu (familiars i amics de l'alcalde) es manifesta davant l'Ajuntament i li demana que es quedi al capdavant del Municipi. Els mitjans de comunicació l'entrevisten i tres hores després un fotimer d'ingenus ciutadans, es lamenta pel pobre Alcalde.

Fill de Mercuri (deu del comerç), l'Alcalde veu una oportunitat. Anuncia que davant les peticions de romandre a l'alcaldia, necessita temps per repensar la seva decisió. Bon català, decideix meditar a l'ombra de la moreneta, filla també de Mercuri, que ha fet fortuna passant-se per negra.

L'alcalde, utilitza els dos dies de confinament per escriure unes memòries. D'ell? Per què? Com aficionat al basquet? Com a borratxo?

P.D. L'Alcalde vol promocionar-se com a President.

cossos dels meus amics tatuats per les porres dels teus gossos, els tatuatges a les nostres pells... No creus que estàs començant a

amb ganes i ell quasi ha de córrer per aixecar el costat que li pertoca. Carregats tornen a travessar passadissos i sales buides. Quan arriben al balcó el Soutine està passant els plafons al Miró que s'ha hagut d'enfilars fins a mitja escala. Aquest els deixa lliscar fins que arriben a les mans del Kandinski. Hòstia, la Kahlo, perquè no ha vingut!

Soutine està al carrer. Ha saltat en sentir les sirenes i s'ha torçat un peu. Ells no dubten ni un segon, aixequen el plafó i el deixen caure. A baix, entre els tres l'entomen com poden però una punta rep un cop contra el terra i es trenca. El Kandinski, empenyat els crida. Collons, no podíeu fer-ho més bé?

La tensió ambiental a pujat a punt d'ebullició mentre Tàpies i Picasso baixen, retiren l'escala i la dipositen al terra. Fotem els plafons al damunt, ràpid!

Els murs de les cases de la plaça Sant Jaume comencen a virar cap el blau de les sirenes policials. Els reflexes s'enfilen pel carrer del Bisbe i tenyeixen les cares dels GOMES afanyats en amuntegar els plafons damunt l'escala. El Soutine i el Picasso situats al davant l'aixequen mentre que darrere el Miró i el Tàpies fan el mateix. El Kandinski obre la marxa quan l'estranya comitiva s'allunya del Palau.

Poseu-vos les mascaretes, redéu! Els mana el Kandinski. Això farà molt de merder!

Però ara tindrem la paella pel mànec. Hi ha molts sonats que compren art robats. Ara ja m'imagino la residència que muntarem pels vells lluitadors en la puta misèria. El Kandinski segueix amb el seu solitari monòleg pels carrers barcelonins plens de fosca nit. Els crits de les sempre famèliques gavines a la caça de coloms els indica que l'alba no està lluny.

CONTINUARÀ

(ve de la pàgina 4)

Sense donar-li temps a una resposta el Picasso l'increpa. Quina és la teva idea?

Fàcil. Desmuntem els quatre plafons; el segon, el que diu «dels grans fets i de les conquestes» al davant i el lliguem al primer. El Soutine se'ls carrega a l'esquena i els porta fins el balcó. Tu agafes el tercer plafó i jo el quart. Tot va quadrat.

Impossible! El Soutine està provant d'aixecar els dos plafons i no té prou força. El Tàpies se'l mira amb cara de circumstàncies poc atenuants però calla mentre aixeca els plafons per una punta. Au, aixeca pel teu costat! Sembles reumàtic! El pobre Soutine ja sua pels descosits però ho fa.

Mentre s'allunyen el Picasso s'asseu tranquil·lament a la butaca del president tot encenen una cigarreta. Què podria dir contra tu? Ho diu interpel·lant la butaca del conseller de governació. Els

veure't perdut? Absolutament, i això és només el principi. Es respon a ell mateix amb un somriure angelical.

Hòstia Picasso, espavila! El Tàpies aixeca el tercer plafó

còrrer cap a la sala de govern. Poc després torna arrossegant el quart plafó. El destrossarà l'increpa el Picasso. Dons ajuda'm, merda!

Quan arriben al balcó el

Mentre, el Picasso i el Tàpies després de passar el tercer plafó al Soutine se'n tornen cap a dins. Potser si que aquesta vegada tot anirà bé. Li diu el Picasso. Ja seria hora, no creus? Mentre ho està dient el Tàpies ensopega amb un moble. Les alarmes es desapareixen, els llums del Palau s'encenen. Al lluny se senten els crits i les corredisses dels mossos de guàrdia del Palau.

Fotem el camp, Tàpies! Ni pensar-ho! El Tàpies arrenca a